

สารบัญ

อารัมภบทที่ออกจะยาวสักเล็กน้อย • 9 •

วสันต์

• 47 •

คุณบาก็สะตูดลุ่ม	ปิงปองข้อความ
ฝันถึงคิมุระ ทาคุยะ	ยูทูบคือแคปซูลนิรภัย
โรคกลัวเส้นตาย	ความคิดเลวร้าย
ซามูไรห้องน้ำกับหนุ่มอุจจิ	

แหมันต์

• 219 •

| เทพเจ้าแห่งการสอบเข้ามัธยมต้น |
หลังอาร์มาเกิดตอน	สู้ป่าสี่ชมพู
ความฝันกลายเป็นงาน	เป็นเพราะสมองสินะ
ผู้คุมสอบจะหลุดพ้นไม่ได้	บีบนวดต่อมหน้าตา
ซุปมิโสะของนักวิชาการ	

วสันต์อีกครั้ง

• 271 •

| รูปร่างของความโดดเดี่ยว |
| ประเทศลึงกระดาก | การถูกสิงกับโรงละคร |
| ปฏิบัติกับอนาคตอย่างเย็นชา | หัวใจมีสองดวง |
| ด้วยร่มสีส้ม |

ปัจฉิมบท • 311 •

ประวัติผู้เขียน • 317 •

อารมณ์บทที่ออกจะยาวสักเล็กน้อย

หัวใจหายไปไหนนะ
ว่าด้วยเรื่องราวที่ใหญ่โตเกินไป
กับเรื่องราวที่เล็กจ้อยเกินไป

SAMPLE

||| ณ ด้านหลังโรงละครสัตว์

ตอนที่การเขียนบทความลงในนิตยสารรายสัปดาห์
ตลอด 1 ปีสิ้นสุดลงและได้พักหายใจหายคอ ผมรู้สึกเจียบสงบ
เหมือนยามลงจากเวทีกลับมายังห้องพัก

ความจริงแล้วผมไม่ได้ทำงานที่ต้องออกไปอยู่ต่อหน้า
ผู้ชม ไม่ได้แต่งหน้าแต่งตาหรือแต่งองค์ทรงเครื่อง แล้วมา
นั่งพิมพ์บทความ ยามเช้าในห้องทำงานที่บ้านและยามเย็น
ในร้านกาแฟเรอนัวร์สาขาใกล้บ้าน ผมจะแคร์วีลวงบน
แป้นพิมพ์ในตึกอยู่คนเดียวที่นั่น (ตอนนี้ผมก็กำลังพิมพ์
ต้นฉบับของหนังสือเล่มนี้อยู่ที่เรอนัวร์เช่นกัน)

อย่างไรก็ดี ค่ะวันที่ผมถูกกำหนดส่งไล่เดือนทุกสัปดาห์
ก็มีจุดที่เหมือนการแสดงละครสัตว์อยู่เหมือนกัน นิตยสาร
รายสัปดาห์ที่ผู้อ่านหยิบขึ้นมาเปิดดูระหว่างพักผ่อนคลายจากช่วงเวลา

อันยุ่งเหยิงต้องมีเนื้อหาที่สนุกสนาน และควรเป็นเรื่องราวดี ๆ รวมทั้งมีความน่าอัศจรรย์ใจสักนิด

บทความจะประสบความสำเร็จหรือไม่นั่นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่เอาเป็นว่าผมอยากเขียนเรื่องราวที่เต็มไปด้วยสีสันเหมือนการแสดงละครสัตว์ เพื่อการนั้นผมจึงรังสรรค์ “บาจี้โทฮาตะ” ตัวละครสนับสนุนตัวสำคัญขึ้นมา และให้เขาทำการแสดงทุกสัปดาห์ตลอดระยะเวลา 1 ปี

ทว่าผ่านไปดลแล้ว บทบาทของคุณบาจี้ก็สิ้นสุดลงแล้ว ได้เวลาล้างหน้า ถอดชุด และกลับคืนสู่ตัวตนที่แท้จริง

เอาละ ต่อไปจะเป็นเรื่องของเบื้องหลังครับ

ใช่แล้ว ผมอยากพูดถึงเรื่องราวเบื้องหลังการเขียนบทความสักหน่อย

การรวบรวมบทความที่เคยลงในนิตยสารรายสัปดาห์ออกมาเป็นหนังสือหนึ่งเล่มนั้นจำเป็นต้องมีแกนหลัก หรือคอนเซ็ปต์ในการรวบรวมบทความหลากหลายให้เข้ากันอย่างกลมกล่อม

ดังนั้น ผมจึงอยากเขียนบอกไว้ก่อนว่าเบื้องหลังบทความสบาย ๆ เหล่านั้นผมคิดอะไรอยู่

สิ่งที่ผมเขียนอาจจะยาวสักเล็กน้อยเพราะเรื่องราวมี่ความสลับซับซ้อนและมีจุดพลิกผัน ผมตั้งใจจะเขียนให้เข้าใจง่ายที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ก็คงต้องพูดในเชิงหลักการสักนิด

แต่เหตุการณ์ประวัติศาสตร์สักหน่อย เพราะเบื้องหลังงานเขียนของผมคือจุดประสงค์ที่ค่อนข้างจริงจังในฐานะนักจิตวิทยาคลินิก ฉะนั้นโปรดให้อภัยด้วยนะครับ

ในหมู่ผู้อ่านที่หยิบหนังสือเล่มนี้ขึ้นมาเพื่อผ่อนคลายอารมณ์ อาจมีบางคนที่คิดว่าเรื่องชวนปวดหัวนี้ขอเถอะ แต่ไม่ต้องเป็นห่วงครับ สำหรับคนที่เบื่อนั้นจะเปิดข้ามอารัมภบทยาวเพื่อยนี้ไปเลยก็ได้ ไม่มีปัญหาอะไร

ขอแค่คุณพลิกหน้าหนังสือไปเริ่มอ่านจากบทความที่ให้ความรู้สึกสนุกสนานเหมือนการแสดงละครสัตว์ก็พอ ต่อให้คุณไม่รู้แนวคิดเบื้องหลัง แต่ถ้าอ่านบทความแล้วรู้สึกสนุกก็ถือว่าใช้ได้แล้ว

ที่ว่าหากคุณอ่านหนังสือเล่มนี้จบเล่มแล้วย้อนกลับมาที่อารัมภบทเพื่ออ่านเฉลยแนวคิดเบื้องหลัง ก็คงไม่มีอะไรทำให้ผมดีใจไปกว่านี้อีกแล้ว เพราะผมรู้สึกว่ามีอะไรที่ทำให้ใครสักคนเข้าใจกระทั่งเบื้องหลังของเราได้ เมื่อนั้นเขาจะเข้าใจเราอย่างแท้จริง

เอาเป็นว่าเรามาเริ่มจากเรื่องราวเบื้องหลังกันก่อนดีกว่า คนเบื้องหลังจะเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นด้านหลังเวทีให้ฟังอย่างสนุกสนานร่าเริง ผมคิดว่าการพูดเช่นนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว

เพราะท้ายที่สุดแล้วหัวข้อของหนังสือเล่มนี้ก็คือ “เบื้องหลัง”
นั่นเอง

| || | ปีไม่ใช่หนังสือโควิด

หนังสือเล่มนี้เป็นหนังสือที่รวบรวมบทความซึ่งมีหัวข้อว่า
“หัวใจช่างทรमान” ที่ตีพิมพ์ในนิตยสารรายสัปดาห์ “บุณชุน”
ตั้งแต่เดือนพฤษภาคมปี 2020 ถึงเดือนเมษายนปี 2021

ไม่ต้องสงสัยให้มากความก็รู้ว่าเป็น 1 ปีที่เราถูกโควิด
ป่วนหัวตามใจชอบ

ผมเชื่อว่า มีทุกคนที่ได้รับผลกระทบร้ายแรงและคนที่
ได้รับผลกระทบเพียงเล็กน้อย แต่ไม่น่ามีใครที่ใช้ชีวิตได้ตาม
ปกติโดยไม่ข้องเกี่ยวกับโควิดเลย โควิดจึงนับเป็นปัญหาของ
“ทุกคน”

บทความรายสัปดาห์ของผมก็ไม่ใช่อยกเว้น ตอนที่
ได้รับข้อเสนอให้เขียนบทความ ผมคิดว่าไหน ๆ จะเขียนให้
“บุณชุน” ทั้งที่ เลือกเขียนบทความทางจิตวิทยาแบบสนุก ๆ
โดยอิงกับข่าวในวงการบันเทิงดีกว่า ทว่าโควิดทำให้ผมไม่มี
แรงใจจะเขียนเรื่องเช่นนั้นออกมาในขณะที่สังคมเกิดการ
เปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน

เวลาอยู่ท่ามกลางวิกฤติเช่นนี้แหละที่เราควรบอกแล้วว่า เกิดอะไรขึ้นในใจของผู้คน ในฐานะนักจิตวิทยาผมคิดเช่นนั้น สมัยที่เกิดการแพร่ระบาดของกาฬโรค ไอแซก นิวตัน อพยพไปอยู่ในชนบทและได้ค้นพบกฎแรงโน้มถ่วง เขาเรียกช่วงเวลานั้นว่า “วันหยุดสุดสร้างสรรค์”

ทว่านักจิตวิทยาไม่อาจพักผ่อนหย่อนใจสบาย ๆ เช่นนั้นได้ เมื่อถูกพัดพาให้เข้ามาอยู่ท่ามกลางความสับสนอลหม่าน การคิดพิจารณาเกี่ยวกับความสับสนอลหม่านที่วุ่นวายนั้นก็คืองานของเราไม่ใช่หรือ ก็เราเป็นนักจิตวิทยาคลินิกนี้ ผมคิดเช่นนั้น

ด้วยเหตุนี้ ต้นฉบับที่เดิมที่จะเริ่มเขียนหลังวันหยุดยาวในเดือนพฤษภาคมจึงได้เปิดฉากอย่างเร่งด่วนตั้งแต่วันที่เดือนเมษายน ผมเริ่มเขียนเกี่ยวกับโควิดอย่างเป็นบ้าเป็นหลัง และบทความรายสัปดาห์นี้ก็ได้ประเดิมลงนิตยสารเร็วกว่ากำหนดอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

ถึงอย่างนั้นนี่ก็ไม่ใช่หนังสือเกี่ยวกับโควิดที่สังคมในช่วงนี้ชอบเรียกกันว่าหนังสือโควิด หัวข้อของหนังสือเล่มนี้ไม่ใช่ “หัวใจของวิกฤติโควิด” หรือ “หลักจิตวิทยาเกี่ยวกับโควิด”

มันอาจเคยมีความเป็นไปได้มาก่อน แต่สุดท้ายหนังสือเล่มนี้ก็ไม่ได้เป็นเช่นนั้น

หากถามว่าทำไม คำตอบก็คือระหว่างที่ผมเขียนเกี่ยวกับโควิดไปเรื่อย ๆ ผมก็ตระหนักได้ว่าปัญหาที่แท้จริงอยู่ตรงจุดอื่นต่างหาก

เจอซีสแล้ว

ผู้คนไม่อาจพบเจอกันและไม่อาจอยู่ด้วยกันได้ เราต่างสูญเสียสายสัมพันธ์และต้องแยกจากกันไปกักตัวอยู่ในที่ของตัวเอง ทว่าเพื่อที่จะยึดโยงซึ่งกันและกันไว้ เราจึงพึ่งพาโลกออนไลน์

โควิดทำให้หัวใจของเราตกอยู่ในสภาพเช่นไร หัวใจของเราสูญเสียอะไรและไม่สูญเสียอะไรไป ผมได้ร้อยเรียงขีดเขียนเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวอย่างลุ่มหลง

ทว่าไม่นานผมก็หมดมุข พอเขียนไปได้ 5 ตอนผมก็เริ่มรู้สึกตึงตึง ๆ ขึ้นมา และเมื่อเขียนถึงตอนที่ 10 ผมก็ตระหนักโดยสมบูรณ์ว่าไม่เหลืออะไรให้เขียนแล้ว ตอนนั้นเพิ่งเข้าสู่ฤดูร้อนได้หมาด ๆ

แน่นอนว่าถึงจะเป็นเช่นนั้นกำหนดส่งก็ยังกระชั้นเข้ามา ผมต้องเขียนอะไรสักอย่าง เพราะอย่างนั้นไม่ต้องเกี่ยวกับโควิดแล้วก็ได้ เอาเป็นว่าแค่เขียนบทความอะไรสักอย่างที่เกี่ยวข้งกับหัวใจออกมาให้ได้ทุกสัปดาห์ก็พอ

หัวใจช่างทรमान ชีวิตผมเป็นไปตามหัวข้อบทความ
รายสัปดาห์ตอนนั้นอย่างแท้จริง

จิตวิทยาเป็นศาสตร์ที่มีวิทยานิพนธ์และหนังสืออ้างอิง
มากมาย ทฤษฎีและความรู้ที่เกี่ยวข้องก็มีท่วมท้น ทั้งที่เป็น
เช่นนั้นผมกลับคิดว่าไม่มีหัวข้อไหนเลยที่ตรงตรงตราตรึงใจ
ผู้อ่านในยุคปัจจุบันได้ เรื่องราวของหัวใจที่เหมาะสมกับยุคนี้
คืออะไร ผมรู้สึกราวกับว่าไม่เข้าใจสิ่งนั้นเลย

ผมอ่านหนังสือพิมพ์ ดูโทรทัศน์ และค้นหาใน
ไซเบอร์ลิมิตเดียนไปวนมาเพราะอยากได้คำใบ้ ทว่าสิ่งที่ผมพบ
มีแต่เรื่องราวใหญ่โตโอฬารอย่างการเมืองไม่ก็เศรษฐกิจ ไม่ใช่
สิ่งที่จะนำมาใช้ในบทความเล็กจ้อยที่บอกเล่าเกี่ยวกับหัวใจได้
แปลกจ้ง หาหัวใจไม่เจอ หัวใจหายไปไหนนะ

คืนวันแห่งการเสาะหาหัวใจดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ
ผมเจอซีดีอยู่ในตู้เย็นชั้นล่าง แต่ไม่ว่าจะเป็นในตู้เย็น
ใต้โซฟา หรือลึกเข้าไปในตู้เสื้อผ้า ผมก็หาหัวใจไม่เจอ ลอง
ค้นทุกซอกทุกมุมของคลาวด์แล้วแต่ก็ไม่มีจริง ๆ ไม่ว่าจะ
ตามหาให้ตายอย่างไรก็ไม่เจอ

ผมตื่นรนเอาตัวรอดชั่วคราวไปได้สักพัก แต่มันก็มี
ขีดจำกัด ดังนั้น ในที่สุดวันหนึ่งผมก็ทำใจยอมรับชะตากรรม

ในเมื่อค้นหาขนาดนี้แล้วแต่ยังไม่เจอ ก็แปลว่ามันต้อง
ไม่มีมาตั้งแต่แรกแล้วแน่ ๆ นี่ไม่ใช่ความผิดของเรา ใช่แล้ว
หัวใจไม่มีอยู่จริงอีกต่อไปแล้ว

ผมตั้งสติใหม่ พอทำเช่นนั้นจากที่เคยสูญเสียแรงใจ
จนกลายเป็นเด็กหลงทาง ความคิดของผมก็มุ่งมันไปข้างหน้า
มากขึ้นอีกนิด

สิ่งที่ผมควรทำไม่ใช่การเขียนเรื่อง “หัวใจของวิกฤติ
โควิด” เพราะปัญหาที่แท้จริงคือการไม่มีหัวใจต่างหาก

หัวใจหายไปไหนนะ

นี่แหละคือหัวข้อที่ควรเขียนอย่างแท้จริง

ตอนที่ผมเข้าใจเรื่องนั้น บทความร้ายสัปดาห์ก็ใกล้จะ
ถึงครึ่งหลังแล้ว ฤดูกาลกำลังจะผันผ่านจากฤดูใบไม้ร่วงสู่
ฤดูหนาว

|||

เรื่องราวที่ใหญ่โตเกินไป

“เดี๋ยวก่อนนะ หัวใจหายไปเหรอ พูดอะไรอยู่เนี่ย”
คุณคงนึกแย้งในใจเช่นนั้น นั่นเป็นเรื่องปกติครับ

ถูกต้องแล้วที่จะสงสัย คุณอาจจะรู้สึกกังวลเมื่อตื่น แต่
ก่อนข้างอารมณ์ดีเมื่อเช้า และคิดว่า “เดี๋ยวก่อนนะ” ระหว่าง
ที่อ่านหนังสือเล่มนี้ ทั้งหมดนั้นเป็นการทำงานของหัวใจ จึง
หมายความว่าหัวใจของเรายังคงมีอยู่อย่างแน่นอน มันไม่ได้
หายไปไหนเลย

ถึงอย่างนั้นผมก็ยังอยากบอกว่า “หัวใจหายไป” อยู่ดี
นี่หมายความว่าอย่างไรกันแน่

เราใช้ชีวิตอยู่กับ Pandemic หรือก็คือการระบาดของ
โรคครั้งใหญ่มา 1 ปีแล้ว

Pandemic ประกอบด้วยคำว่า Pan (ทั้งหมด) กับ
Demos (ผู้คน) ในภาษากรีก หากแปลตามตัวอักษรก็จะ
หมายถึง “ทุกคน” แต่มันยังเป็น “ทุกคน” แบบที่ไม่มีการ
ละเว้นใครอีกด้วย เรียกได้ว่ามันเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับทุกคน
อย่างแท้จริง

เมื่อเป็นเช่นนี้ Pandemic จึงกลายเป็น “เรื่องราวที่
ใหญ่โตเกินไป”

ในปี 2020 เราถูกเรื่องราวที่ใหญ่โตเกินไปบั่นหัว

ทั่วโลกถูกโจมตีด้วยไวรัสชนิดเดียวกัน แบกรับความ
กังวลแบบเดียวกัน และเผชิญหน้ากับภัยคุกคามแบบเดียวกัน
เรียกได้ว่าทุกคนล้วนถูกดึงเข้ามาพัวพันกับเรื่องเดียวกัน

จำนวนผู้ติดเชื้อที่ประกาศรายวันเป็นตัวอย่างที่เห็นได้ชัด ตัวเลขสูงถือเป็นข่าวร้าย ตัวเลขต่ำถือเป็นข่าวดี เป็นเรื่องราวที่เข้าใจได้ง่ายกว่าการตีเนเรื่องอันบังแมนเสียอีก และเพราะความเรียบง่ายนี่เองที่ทำให้มันเป็นเรื่องราวที่ทรงพลังอย่างมาก

ผู้คนสมัยโบราณอ่านประสงค์ของเทพเจ้าจากรอยแตกบนกระดองเต่าที่เอาไปเผาไฟ และนำไปใช้กำหนดทิศทางของชุมชน นั่นไม่ต่างอะไรจากการกำหนดทิศทางของสังคมด้วยเส้นกราฟแสดงจำนวนผู้ติดเชื้อในปัจจุบันเลย

พายุโหมกระหน่ำ ตัวเลขแปรผันไปเรื่อย ๆ ทุกครั้งที่เส้นกราฟเปลี่ยนองศา สังคมจะเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง และทุกคนก็จะปฏิบัติเหมือนกันหมด

เราก็ก้าวโดยพร้อมเพรียงและได้รับแจกเงิน โรงเรียนทุกแห่งปิด ร้านอาหารทุกที่เปิดถึง 2 ทุ่ม และทุกคนก็แห่แหกันไปในผีดุวัคซีน

เรื่องราวที่ใหญ่โตเกินไปมัดรวม “ทุกคน” ไว้ด้วยกันในเวลานั้นแต่ละคนล้วนถูกปฏิบัติในฐานะสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่ม และถูกเรียกร้องให้มีหัวใจเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

เพื่อที่จะปกป้องสังคม สิ่งเหล่านั้นเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้ เราจำเป็นต้องทำเพื่อรักษาชีวิตเอาไว้ เรื่องนั้นผมเข้าใจดี

เรื่องราวที่ใหญ่โตเกินไปมักมีน้ำหนักมากพอให้เราไม่อาจมีปากมีเสียงได้

แต่การที่เรื่องราวเล็กจ้อยต่าง ๆ ถูกพัดหายไปในเวลา นั้นก็เป็นความจริงเช่นกัน หากวิเคราะห์ตัวเลขที่แสดงบน กราฟที่ละตัว ก็พบว่าตัวเลขทุกตัวต่างมีเรื่องราวเล็กจ้อย อยู่เบื้องหลัง เพราะนั่นคือหน่วยชีวิตของเรา

ออกไปดื่มสังสรรค์กับเพื่อนร่วมงานอีก 2 คนแล้วติดเชื อกันหมดทุกคน เหตุการณ์นั้นแสดงออกมาเป็นเลข “3” บน กราฟเท่านั้น

ทว่าความจริงแล้วมันมีเรื่องราวเล็กจ้อยซ่อนอยู่ พวกเขาอาจมีสถานการณ์ที่ซับซ้อน ทำให้ต้องออกไปดื่ม แม้จะรู้ว่ามีความเสี่ยงก็เป็นได้ นอกจากนี้ การติดเชื อย่อม ทำให้เกิดเรื่องยุ่งยากทั้งที่บ้านและที่บริษัทตามมาเป็นกระบวน ในจุดเหล่านี้แหละที่มีเรื่องราวเกี่ยวกับหัวใจของเราซ่อนอยู่

แต่เรื่องราวที่ใหญ่โตเกินไปนั้นทำให้การจินตนาการถึง เรื่องราวเล็กจ้อยเป็นไปได้ยากยิ่ง

เนื่องจากหลักการและหลักเหตุผลมีพลังที่รุนแรงจนเกิน พอดิ เรื่องราวของกรณียกเว้นหรือสถานการณ์ส่วนตัวที่ได้แต่ บอกล่าด้วยน้ำเสียงอ่อนแรงจึงถูกบดทิ้งไปเสียหมด

หากพยายามรวมใจของทุกคนเป็นหนึ่งเดียว หัวใจของ แต่ละคนก็จะถูกกลบหายไป

หลังจากการปฏิเสธ

หัวใจคืออะไร

ระหว่างที่เขียนบทความรายสัปดาห์ไปเรื่อย ๆ ผมก็เริ่มคิดพิจารณาคำถามที่เป็นรากฐานเช่นนั้นทีละน้อย

ทันใดนั้นผมก็ตระหนักกว่าที่ผ่านมาผมไม่เคยคิดอย่างจริงจังเลยว่า “หัวใจคืออะไร” ทั้งที่ปกติแล้วทำงานเป็นนักจิตวิทยาที่ต้องรับมือกับหัวใจของคนอื่น และอาจารย์มหาวิทยาลัยที่บรรยายเกี่ยวกับหัวใจ

เวลาไม่เรื่องไม่เข้าใจ ผมจะเริ่มจากการเปิดสารานุกรมและตรวจสอบคำนิยาม ผมเรียนรู้มาแบบนั้นตั้งแต่สมัยก่อนแล้วก็สอนนักศึกษาแบบเดียวกันด้วย ดังนั้น ผมจึงตัดสินใจไปห้องสมุดและลองตรวจสอบข้อมูลจากสารานุกรมจิตวิทยาดู จากนั้นผมก็ได้พบกับเรื่องน่าตกใจ สารานุกรมจิตวิทยาไม่มีหัวข้อที่ว่าด้วยเรื่อง “หัวใจ” มาตั้งแต่ต้น ผมลองดูสารานุกรมที่อยู่ในห้องสมุดทั้งหมด แต่อย่างที่คุณคิดไว้ ไม่ว่าเล่มไหนก็ไม่มี “หัวใจ” เลย แปลกจัง หัวใจหายไปไหนนะ

ช่างเป็นเรื่องน่าพิศวง สารานุกรมศาสนศาสตร์มีหัวข้อ “ศาสนา” ส่วนสารานุกรมมานุษยวิทยาวัฒนธรรมก็มีหัวข้อ “วัฒนธรรม” นี่เป็นเรื่องปกติ โดยพื้นฐานแล้วศาสตร์ต่าง ๆ มักจะอธิบายคำนิยามเกี่ยวกับศาสตร์นั้น ๆ ก่อนจะเข้าสู่เนื้อหา ทั้งที่เป็นเช่นนั้นสารานุกรมจิตวิทยากลับไม่มีหัวข้อ

“หัวใจ” นักจิตวิทยาที่ไม่เคยคิดเกี่ยวกับหัวใจอย่างจริงจังอาจ
จะไม่ได้มีแค่ผมคนเดียวก็เป็นได้

ทว่ามีแค่เล่มเดียว มีแค่สารานุกรมเล่มเล็กจ้อยสภาพ
เก่าเก็บที่วางอยู่ตรงมุมชั้นหนังสือเท่านั้นที่มีหัวข้อ “หัวใจ”
สิ่งที่เขียนอยู่ในนั้นเป็นคำนิยามสั้น ๆ เพียงบรรทัดเดียว
สิ่งที่ตรงข้ามกับร่างกายและวัตถุ
ผมผลอหัวใจเราะ แบบนี้ไม่ต่างจากการไม่บอกอะไรเลย
นี่นา

แต่แล้วผมก็คิดใหม่ทันที ไม่สิ ไม่เห็นน่าหัวใจ
สักหน่อย

สิ่งที่ตรงข้ามกับร่างกายและวัตถุ พุดอีกอย่างคือหัวใจ
ไม่ใช่ทั้งร่างกายและวัตถุ

หัวใจถูกนิยามด้วยประโยคปฏิเสธ นี่เป็นมุมมองที่ทั้ง
กว้างไกลและลึกล้ำไม่ใช่หรือ

สิ่งที่ผมจะพูดต่อไปนี่คือส่วนที่มีความเป็นหลักการมาก
ที่สุดในหนังสือเล่มนี้ อาจจะทำให้ยากสักหน่อย แต่ผมอยาก
ให้ทุกคนดูไปด้วยกันครับ

เวลาปวดหัวอย่างรุนแรง เราย่อมไปโรงพยาบาลก่อน
เป็นอันดับแรก หลังจากได้สแกนสมองและตรวจเลือด เราก็
อาจจะได้รับการวินิจฉัยว่า “ร่างกายไม่มีความผิดปกติ” วินาที

